

Ten, kdo poznal ...

Věra Martinová

Ten kdo poznal sám co najít už ví proč snít
Ten kdo poznal sám co nemít už ví jak žít
Ten kdo poznal sám v co věří má víc než ví
Já znám touhu v očích a z ní chci pít

Mám z jahod blůzu sladkou a dívčí tvář
a v sukni chůzi krátkou a v ústech snář
vím kde se vítr zvedá když zlátně stráž
tam já v nouzi hledám tvou prázdnou dlaň

Prý mou mámu s tátou si Bůh chce vzít
a jen touhle cestou jim zvon smí znít
ten den chci být s tebou už znáš můj pláč
zkus hrát nohy zebou jsi bílej fáč

Teď jsem jen tam kam chodíš svou travu sít
teď jsem jen tam kam vodiš svý stáda pít
teď jsem jen tam kde musím tvý prádlo prát
tak být tam kde s tebou smím lásku znát

Přej mi bílý kostel v něm máma spí
přej mi bílý kostel v něm táta spí
tak přej mi bílý kostel v něm i já chci spát
tam mi aspoň růži rád přijdeš dát
tam mi aspoň růži rád přijdeš dát